

Új utak követése

Emlékvers Makkai Ádámnak

Valamikor azt hittem,
az utak előrefelé vezetnek.
Nem gondoltam arra, hogy
minden út véget ér egyszer.
Nem hittem semmi ilyesmit.

Az ünnepek mögött
szomorúság lapul.
A szomorúság mögött
kicsinke elfáradás.
Tudjuk mindannyian.

Az új utak az ünnepek
után kezdődnek, ha igaz.
Az elfáradás nyomán
újul meg minden.
Ezt üzenik, akik nincsenek itt.

Akik elmentek tőlünk, kíváncsiak,
mit is hagyunk majd magunk után.
Akik nincsenek már közöttünk,
megfigyelik tétova lépéseink.
És megítélnék minket.

Ünnepelünk, és új utat keresünk,
követjük újabb utainkat.
Új utat keresek én is, megállva olykor,
hogyha lehet még megállni egyáltalán.
Azután indulok tovább, ha indulhatok.

Nem gondoltam arra, hogy
minden út véget ér egyszer.

Nem hittem semmi ilyesmit.
Az utak előre felé vezetnek,
ezt hittem, valamikor.

Ma már másképpen látom:
Lépegetünk valamiféle úton,
aztán meg találkozunk régen
nem látott társainkkal, és
megölelnek ők, jólesően.

A folyó felett, a magasban

Szeretek itt, éjjel, a folyó felett,
lakásom ablakából nézem a várost,
és hallom, ahogy az autók gumija
pattog az utca macskakövein.

A hullámokon fénycseppek csillogása.

Szeretek itt. *Lassultan* figyelni,
mi történik bennem, körülöttem,
hogyan fogy el mindaz, ami idő,
hogyan fogynak a hétköznapiak.

Mozdul a folyó, sűrű és sötét.

A magasból látom, miként dolgozik,
ami valóban dolgozik, a két part
közötti anyag, hogyan választja szét
a távoli *odaáttól* a közeli *ideátot*.

Éjszaka van, lakásom ablakában állok.

Pattog az utca macskakövein az autók
gumiabroncsos kereke, közben dolgozik

a víz, egyre csak dolgozik, sodorva
magával mindazt, ami majd eljön.

Sűrű és sötét, megállíthatatlan.

Itt vagyok tehát, éjjel, a folyó felett.
Lakásom ablakából figyelem a várost,
úgy tűnik, csend van, és mégis
valami nem hagy nyugodni.

Lőrincz Zsuzsa: *Suttogók*, 2010, drót,
a háttérben: *Magnóliák*, 2010, áttört papír relief